58847

செந்திலாண்டவன்

திருவடி துணை.

தெய்வமகிமை.

இது

பிர்மஸ்ரீ- திரு- அ- சிவாநந்த சாகர யோகீசுவராவர்கள்,

மருமகரும் மாணுக்கருமாகிய

வரகவி- திரு- அ- சுப்பிரமணிய பாரதியாரால்

இயற்றப்பட்டது.

ஆர். வைத்திஞதையரால்

"வாணீபூஷணம்" அச்சுயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1912.

All rights reserved.

விலை அணு 1.

செந்திலாண்டவன்
திருவடி துணை.

முகவுரை.

"வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டும் இடும்பை யில"

"தனக்குவமை யில்லாதான் றாள் சேர்ந்தார்க் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது"

"கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்"

மேற்குறிப்பிட்ட ஆன்றோர் உபதேச மொழிகளை நோக்கும் போது, கடவுளை வழிபடுதல் மாந்தர்க்கு இன்றியமையாத தென்பது நன்றாய் விளங்குகிறதன்றோ? கடவுளை வழிபடுதல் அவசியமெனப்படும்போது கடவுளொருவர் இருக்கிறார் என்பது உண்மையாயிற்று. இங்ஙனமிருந்தும் கடவுள் இருக்கிறார் என்ற நம்பிக்கையற்று மனம் போனவாறு திரிவாரும் கடவுள் இருக்கிறார் என்ற நம்பிக்கை யிருந்தும் அவரை வழிபடுதல் மறந்து திரிவாரும் அவரை வழிபட எண்ணமிருந்தும் வழிபடும் வகை யுணராது மயங்குவாரும் பலர். அவர்களின் மயக்கத்தை நீக்கி, ஆஸ்திகத் தன்மை சிறிதேனும் அளிக்குமென்ற நம்பிக்கையுடன், ஆன்றோர் வாக்கியங்களில் எமது சிற்றறிவுக் கெட்டியவைகளைக் கொண்டு இச்சிறு புத்தகம் எழுதி விடுத்தனம்.

தெய்வமகிமை அளவிடலரிதென்பது யாவரும் நன்கறிந்ததே. அதனை நாம் இச்சிறு புத்தகத்தில் விவரித்திருப்பது எம்மட்டில் பயன்படுமோ அறிகிலம். இருந்தாலும் இதில் எமது உரைமுழுதும் பெரியோரின் உபதேச மொழியை யனுசரித்தே பிரயோகிக்கப்பட் டிருக்கின்றமையால் சிறிதேனும் பயன்றரத்தக்க குணமிருக்குமென்பது திண்ணம். ஆகையால் இந்நூலைக் கண்ணுறும் மகான்கள் குணங்களை யேற்றுக் கௌரவிக்கப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

இச்சிறு புஸ்தகத்தைத் தமது "சர்வஜனரஞ்சனி" யில்வெளியிட்டு உலகுக்குபகரித்த ஆர். வைத்தினாதையர் அவர்கட்கு மனப்பூர்வமான வந்தனமளிக்கின்றோம்.

இங்ஙனம்

வரகவி திரு அ. சுப்பிரமணிய பாரதி.

உ

செந்திலாண்டவன்

திருவடி துணை.

தெய்வமகிமை.

"ஆலயந்தொழுவது சாலவுநன்று."

குழந்தைகளே! "அன்னையும் பிதாவு முன்னறிதெய்வம்" என்ற நமது ஔவைப்பிராட்டியார் அருளிய அமுதவாக்கியத்தின் கடைசியில் இருக்கிற "தெய்வம்" என்கிற ஒரு சொல்லைப்பற்றி இப்பொழுது கொஞ்சம் ஆராய்ச்சி செய்வோம். அதனையே "ஆலயந்தொழுவது சாலவு நன்று" என்ற சிறுவாக்கியம் விளக்குகின்றது. ஆலயத்தில் (போய்) தேவனை வணங்குவது மிகவும் நல்லதாயிருக்கிறது என்பதே யதன்பொருள். "ஆலயம்" என்கிற பல அற்புத விநோதங்கள் அமைந்த கட்டிடத்தை நாம் நமது தேசங்களிலெங்கும் பலமுறை பார்த்திருப்போம். அங்கே போய்த் தெய்வ வணக்கமும் செய்திருப்போம். "தெய்வமிகழேல்" என்றும், "தெய்வஞ்சீறிற்கைதவமாளும்" என்றும் அன்னையார் பலதடவை கூறியிருக்கின்றார்கள். இவ்வசனங்களால் தெய்வத்தை யிகழப்படாது என்றும், தேவகோபத்துக்காளானால் நாம் செய்திருக்கிற சகல புண்ணியபலன்களும் அழிந்துபோமென்றும் வெளியாகிறது. "தெய்வம் என்பது யாது? அது எத்தன்மை யுடையது? அதையெப்படி அறிவது? என்று பலசந்தேகங்கள் நமக்குண்டாகலாம். அதைப் பற்றிச் சிறிது கவனமாய் விசாரிப்போம்.

"தெய்வம்," தனக்கென்று ஒரு சொரூபமில்லாதது. சத்திய ஞான ஆனந்தமே சொரூபமாயுள்ளது. எங்கும் உள்ளது. ஆதியந்தமற்றது, சர்வவல்லமையுள்ளது. சர்வஞானமுடையது. அளவில்லாத சக்தியுடையது. சர்வ அண்டகோடிகளுக்கும் ஆதாரமாயுள்ளது. தனக்கு வேறொரு ஆதாரமும் இல்லாதிருப்பது. சர்வ அண்டங்களையும், அவைகளில் வசிக்கின்ற அசையும்பொருள் அசையாப் பொருள் எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கும் தொழிலுடையது. ஜீவாத்மாக்களுடைய பாப புண்ணியங்களுக்குத் தக்க பலனை யறிந்து அவைகளுக்கு ஊட்டுவிக்கும் மகிமையுடையது. அணுவுக் கணுவாயிருப்பது. மலைக்கு மலையாயிருப்பது. அதற்கு ஒப்பானதுமில்லை. மேலானதுமில்லை. மனம், வாக்கு முதலியவற்றுக்கு எட்டாதிருப்பது. விதண்டாவாதிகளால் அறியப்படாதது. அன்பருடைய களங்கமில்லாத பக்திநிறைந்த சித்தத்தில் தோன்றி அவர்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்யக் கூடியது. தன்னுடைய இச்சாமாத்திரத்தால் அளவில்லாத திவ்விய சொரூபங்களை யெடுத்துக்கொண்டு தன் பக்தர்களுக்கு அநுக்கிரகம் செய்யும் பேராற்றலுடையது. ஆகாயத்தில் நட்சத்திரங்களாக நமது கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற அநந்தமான அண்டங்களும், சந்திரன் சூரியன் முதலிய கிரகங்களும் தெய்வத்தாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு, அதனுடைய மஹாசக்தியில் நிராதாரமாய் நின்று சுழன்றுகொண்டிருக்கின்றன. நமது கண்களுக்கும், சூட்சுமப் பொருள்களைக் கண்டறியத்தக்க கருவிகளுக்கும் இன்னம் காணப்படாமலிருக்கிற அநந்தகோடி யண்டங்கள் தெய்வத்தால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நமது கண்களுக்குக் காணப்படுகிற சந்திர சூரியர்களைத் தவிர வேறு அளவில்லாத சந்திர சூரியர்கள் உண்டென்று நமது வேதசாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. அவைகளிலெல்லாம் ஜீவராசிகள் வசிக்கின்றன வென்றும் சொல்லுகின்றன. வியர்த்தமாக ஒன்றுமிராதாகையால் அதுவும் உசிதந்தான் என்பதில் தடையில்லை. இவைகளெல்லாம் தெய்வமகிமையை விளக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. அந்த மகிமை ஒருவராலும் அறியப்படாதது. அளவிடப்படாதது.

பாருங்கள்! பலசாஸ்திரவாதிகள் உலகத்துக்குக் காரணப் பொருளாயிருப்பது "காலமே" என்றும் "பரமாணுக்களே" யென்

றும் "சுபாவமே" என்றும் "தற்செபலே" என்றும் "பூதங்களே" என்றும் பலவிதமாக மயக்கிக் கூறுகிறார்கள். இவர்களெல்லாரையும் "நாஸ்திகர்" என்று நமது ஆரியர் கூறுவார்கள். சிலர் "தெய்வம் உண்டு என்றும் இல்லையென்றும் கூறத் துணியாமலிருக்கிறார்கள். வேறு சிலர் தெய்வமுண்டு என்பதில் ஆக்ஷேபணையில்லை; அதனை யிந்தச் சரீரத்துடனிருக்கிற வரையிலும் காணக் கூடாதென்றும் சரீராந்தமாகிய மோட்சத்தில் காணலாமாகையால் அது அரூபப் பொருளா மென்பார்கள். இன்னம் சிலர் தெய்வம் உருவப் பொருளே யென்பார்கள். பின்னும் சிலர் தெய்வம் உருவம் அருவமாகிய இருவகைச் சொரூபமுடைய தென்பார்கள். இவர்களெல்லாரும் "ஆஸ்திகர்" என்னப்படுவார்கள். இப்படிப் பலவிதமாக அறிஞரால் மயங்கிக் கூறும்படி நிற்கிற தெய்வமகிமையை யாரால் அளவு படுத்திச் சொல்லும் தரமாகும்?

நமது ஆரியோத்தமர்களே! தெய்வமுண்டு என்று சித்தாந்தப் படுத்தி, அது தனக்கென்று ஒரு சொரூபமில்லாதது என்றும், பக்தர்களுக் கனுக்கிரகம் செய்யும் பொருட்டு அதற்கு வேண்டிய சரீரத்தைத் தனது விருப்பத்தாலெடுத்துக் கொண்டு அன்பர்களுக்குப் பிரத்தியட்சமாகுமென்றும், இச் சரீரத்துடனிருக்கும் போதே காணவும் கூடுமென்றும், அப்படிக் காண்பதற்கு வேண்டிய வழிகளை யின்னதென்றும் அளவில்லாதகாலம் தவத்திலிருந்து கண்டு அறிந்து வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். அதனைக் காண்பதற்கு பொய்யற்ற நெஞ்சும், உண்மையான பக்தியும், வஞ்சனை துரோகங்களில்லாத குணமும், ஜீவகாருண்யமும், மாதா பிதாவை வழிபடுதலும், குரு சேவையும், தெய்வ பக்தர்களுடைய கூட்டுறவும், சர்ஜனசகவாசமும் துர்ஜன சங்க ஒழிவும் அவசியம் வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார்கள். இவற்றுக்கு மாறான குணங்களும், உலக இன்பத்தில் அதிகப் பற்றுதலும் கூடாதென்று விளக்கினார்கள். சதா தெய்வ சிந்தனையுடனிருக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள்.

இவ்விதமான சற்குணங்களை யுடையவனாக இருந்து தெய்வ வழிபாடு செய்தால் அதைப் பிரத்யட்சமாகக் காணலாம் என்று

வழிகாட்டி யிருக்கின்றார்கள். அப்படி பக்தி செய்வதும், குரு லிங்க சங்கம பக்தி யென்கிற மூன்று வகையாகும் என்றும், இவற்றுள் தனக்குப் பற்றுதலுண்டா யிருக்கிற ஒன்றில் சிந்தையைச் செலுத்தி ஆராதிப்பதே தெய்வத்தைக் காண்பதற்கு நல்ல வழி யென்றும் விளக்கி யிருக்கிறார்கள். மாதா பிதாக்களைத் தெய்வமாக வழிபட்டுப் பேறு பெறுவதும், குரு, சங்கமபக்தி செய்து பிரயோசனம் அடைவதும் அளவில்லாத புண்ணிய பலனுடைய தவசிரேஷ்டர்களுக்கே யல்லாமல் மற்றவரால் இக்காலத்தில் முடியாது. ஏனென்றால் இக்காலத்தில் உண்மையான குருவும் உண்மையான பக்தர்களும் காணப்படுவது அரிது. காணப்பட்டாலும் அவர்களிடம் பக்தி செலுத்திப் பயன்பெறக் கூடியவர்கள் மிகச் சிலர். பெற்றோரிடம் தெய்வ விசுவாசம் வைப்பவரும் இக்காலத்தில் காண்பதருமை. முற்றும் ஒழிந்து போகவில்லை; பல புண்ணியவான்கள் இருக்கிறார்கள். பெற்றோரும் குருவடிவிலடங்குவதால் மூன்றுவகை பக்தியே விசேஷமென்று கூறப்பட்டது. உண்மையான தெய்வ பக்தி யுண்டானால் மேற்குறித்த மூவகைப் பக்தியும் தானே யுண்டாகும். அதற்கு வழியாதென்றால் அதனையே "ஆலயந் தொழுவது சாலவு நன்று" என்ற வாக்கியத்தில் அன்னையார் விளக்கியருளினார். எப்படியென்று விசாரிப்போம்.

குழந்தைகளே! நாம் பலதடவை ஆலயங்களுக்குப் போயிருக்கிறோம்; அவ்விடத்தில் நாம் என்னத்தைப் பார்த்தோம். உலோகங்களாலும் சிலையாலும் செய்யப்பட்ட விக்ரகங்களையேயாம். என்ன விக்கிரகம் என்றால் தேவன் தன் பக்தர்களுக்குக் காட்சி கொடுக்கும் பொருட்டுத் தனது இச்சையால் எடுத்துக்கொண்ட சொரூபம பலவுண்டென்று வேதம்கூறுகிற திவ்விய சொரூபங்களேயாம். வேதம் என்பது என்ன? தெய்வமானது தனது உண்மையை வெளிப்படுத்தி நமக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்வதற்காக வெளிப்படுத்தியருளிய உண்மை நூல். அது தெய்வ சொரூபம் இப்படிப்பட்டது என்றும், அதில் விக்கிரக சொரூபமும் ஒன்றென்றும், அதைச் செய்கிற முறைமையும், அதனிடத்தில் தெய்வத்தை வரும்படி செய்து வழிபடுகிற ஒழுங்கும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. அந்த முறைப்படி செய்யப்பட்ட விக்கிரகங்களில் வேதம்சொன்னபடி தெய்வத்தை

எழுந்தருளும்படி செய்து, நாம் ஆராதித்து நினைத்த காரியங்களை சித்தியாக்கிக் கொள்ளும்படியாக நமது முன்னோர் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்த விக்கிர சொரூபங்களையே நாம் ஆலயத்தில் கண்டு தெரிசித்து மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். விக்கிரகத்தில் தெய்வமிருப்பது கூடுமோ? என்றால் கூடும். அது எப்படி? எங்கும் நிறைந்திருப்பதாகிய சிறந்த வியாபக சக்தியுடைய தெய்வம் விக்கிரகத்திலும் நிறைந்திருப்பது கூடியதல்லவா? அதையன்றி வேறு சொரூபங்களில் தெய்வ வழிபாடு செய்யக் கூடாதோ? கூடும் நாம் காணக்கூடியதும் காணக்கூடாததுமான சகலத்திலும் தெய்வ வியாபகமிருப்பதால் எல்லாப் பொருள்களிலும் தெய்வ வழிபாடு செய்யலாம். அது மிகக்கடினம். பேரறிவுடைய பெரியோர்களுக்கு மாத்திரம் பயன்படும். நம்மைப் போன்றவர்களுக்கு விக்கிரகாராதனையே சிறந்தது. மனதிலே நினைத்து வழிபாடு செய்யக்கூடாதோ? எதைச் சிந்திக்கிறது? தெய்வத்தை. தெய்வமெப்படி யிருக்கிறது? விக்கிரக சொரூபம் போல என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்தச் சொரூபத்தை மனதில் நினைத்து மகிழ்வது போலக் கண்களால் கண்டு தெரிசித்தும் களிப்படைவதினால் குற்றமென்ன? சொரூபத்தில் ஆராதிப்பது பயனில்லை யென்று சொல்லுகிறார்களே? அது பிரயோசனமில்லாத பேச்சு. ஏன்? சொரூபத்தில் ஆராதிக்கக் கூடாதென்றால் அதையெப்படித் தியானிக்கிறது? சொரூபமில்லாத பொருளாகச் சிந்திக்கக்கூடாதோ? இது விந்தைதான். சொரூபமில்லாத பொருளை மனம் அறியுமோ? இனிப்பு, புளிப்பு, கசப்பு முதலிய ரூபமில்லாதவற்றை மனமறிந்து அனுபவிக்கவில்லையா? நாக்குமுதலிய கருவிகள் அறிவிப்பதினால் அன்றித் தானே மனதறிந்ததில்லை. சப்தாதிகளும் அப்படியே கொள்க. அன்றியும் இனிப்பு, புளிப்பு முதலியன குணங்களே யன்றி குணத்தையுடைய குணப் பொருள்களல்ல. தெய்வமும் இனிப்பு, புளிப்புப் போல்வதானால் அதுவும் ஒரு குணமாக வேண்டுவதேயாம். குணமென்பது தனித்து நில்லாது. ஒரு பொருளைப் பற்றியே நிற்கும். அப்பொழுது கடவுள் நிராதாரமான பொருளென்கிற இலட்சண விரோதமடையும். மனமோ பஞ்சேந்திரியங்களைத் துணையாகக் கொண்டால் அல்லாமல் ஒரு பொருளையும் அறியாது. இந்திரிய உதவியால் தெரிந்த பொருளைச் சிந்தித்தறியும் வல்லமையுடைய

மனமானது அவ்விந்திரியங்களால் காணப்படாத கடவுளை யெப்ப டிச் சிந்திக்கும்? நீங்கள் மனதினால் நினைக்ககூடியதெல்லாம் இந்திரியங்களால் முன்னே பார்த்தறிந்த பொருளே யன்றிப் பாராதது அல்ல.

மனதுக்கு ஒரு பற்றுக்கோடு வேண்டும். மெய் வாய், மூக்கு என்கிற மூன்று இந்திரியங்களாலும் அறிந்த பொருள்களை விடக் காது, கண் ஆகிய இரண்டு புலன்களாலும் கண்டபொருள்களை மனதில் நன்றாய்ப் பதியும். இனிப்பு, வாசனை முதலியவற்றை நாக்காலும் மூக்காலும் உணர்ந்த மறுக்ஷணத்தில் அந்தச் சுவை வாசனை யெப்படி யிருந்தது என்று கேட்டால் நன்றாயிருந்தது என்று சொல்வோம்; அவ்வளவே யல்லாமல் அந்தச் சுவையும் வாசனையும் மனதிற்கு அப்பொழுது அநுபவத்தில் வருவதில்லை. காதாலே கேட்ட பொருள் விசேஷமாய் மறக்கப்படுவதில்லை. ஆதலால் காது மற்றைய மெய், வாய், மூக்குகளைவிட மனதுக்குச் சிறந்த அறிகருவி யாகும். கண்ணினால் காணப்படுவதோ ஒரு போதும் மறக்கப் படுவதில்லை. வெகுகாலத்துக்கு முன் நாம் பார்த்திருக்கும் நமது சிநேகிதர், அண்ணன். தம்பி, மாதா, பிதா, மற்றுமுள்ளவர்களை நினைத்துப் பார்த்தால் அவர்களுடைய சொரூபம் அப்பொழுதிருந்தபடியே நமது மனதில் தோன்றுவது யாவரும் பிரத்தியட்சமாகக் காணக்கூடியது. இதனால் "சர்வேந்த்ரியாணும் நயனம்பிரதானம்" என்று சாஸ்திரம் கூறியது. கண்ணைவிடச் சிறந்த புலன் ஒன்றுமில்லை. கண்ணுக்கும் மனதுக்கும் அதிக சம்பந்தம் உண்டென்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் நாம் தெய்வத்தைக் கண்டு தெரிசிக்க வேண்டுமானால் பக்தியிற் சிறப்படைய வேண்டும். பக்தி முதிர்ச்சியடைவதற்கு முன் தெய்வம் வெளிப்படுவதில்லை. அந்த பக்தியும் பலநாள் பழக்கத்தினாலன்றி யெளிதில் முதிர்ச்சியடைவதில்லை. அதுமுதிர்ச்சி பெறும் பொருட்டுத் தேவாராதனை செய்து சதா தெய்வத்தை மனதிலிருத்தவேண்டும். அதற்கு வேறு வழியில்லாமையால் விக்கிரக சொரூபமே ஆராதித்துப் பக்தி செய்வதற்கேற்றது. அந்த விக்கிரகங்களில் வேத மந்திரங்களாலும் நமது உள்ளன்பினாலும் தெய்வத்தை யெழுந்தருளச் செய்து ஆராதித்துப் பெரும் பேறு அடையலாம். அவ்வாறு சித்திபெற்றவர்கள் எண்ணிலடங்கார்கள்.

"சொல்லினும் சொல்லின் முடிவினும் வேதச் சுருதியினும்
அல்லினு மாசற்ற வாகாயந் தன்னினு மாய்ந்துவிட்டோர்
இல்லினு மன்ப ரிடத்திலு மீச னிருக்குமிடம்
கல்லினும் செம்பிலு மோவிருப்பா னெங்கள் கண்ணுதலே."

என்று கூறிய செய்யுளால் சிலா விக்கிரகங்களிலும் உலோகத்தாற் செய்யப்பட்ட விக்கிரகங்களிலும் கடவுளிரார் என்று காணப்படுகிறதே என்றால், குழந்தைகளே! அதை விளக்கிச் சொல்லுகிறேன்; என் கேள்விகளுக்குச் சரியான பதில் சொல்லிக் கொண்டு வாருங்கள்.

அந்தச் செய்யுள் யாரால் சொல்லப்பட்டது? பட்டணத்துச் சுவாமிகளால் என்று தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். அப்படியானால் அவருடைய மதம் என்ன? சைவமதம். சைவமதக் கொள்கையுடைவரானால் சைவசமயத்துக்குரிய நூல்களுக்கு விரோதமாகப் பேசுவாரோ? பேசமாட்டார். பேசினால் அவர் சைவராவாரோ? ஆகார். அவரது திருவாக்கைச் சற்றுக் கவனிப்போம் "நச்சரவம் பூண்டானை" "கண்டங்கரியதாம் கண் மூன்றுடையதாம்" "கண்ணுதல்" "பாற்கடல் கடையப் படுங்கடு வெண்ணெயைத், திருமிடற்றடக்கிய சிவனேயடைக்கலம்." "அடங்கலுமடக்கிடுங் கடுங்கொலைக் காலனைக், காலெடுத்தடக்கிய கடவுளின்னடைக்கலம்". உலகடங்கலும்படைத் துடையவன்றலைபறித், திடக்கை யடக்கிய விறைவனின்னடைக்கலம்." "இமவான் பயந்த பச்சைப்பசுங்கொடியுண்ணாமுலைபங்கர்." இவை போன்ற அவரது திருவாக்குகளால் சர்வேசுவரனாகிய தேவனுக்குச் சொரூபம் உண்டென்று வெளிப்பட்டது. "திருச்சிற்றம்பலத் தொளிருஞ்சிவனை" "அம்பலத்தானை யானந்தக் கூத்தனை" "என்ன விசாரம் வைத்தா யிறைவா கச்சியோகம்பனே" என்பவைகளால் ஆண்டவனுக்கு ஸ்தலமும் ஆலயமுங் குறிப்பிடப்பட்டன.

இந்தச் சொரூபம் யாது என்றால் வேதங்குறித்த சொரூபமாம். இதனையே பட்டணத்துச் சுவாமிகள் தாம் தமது ஞான அறிவிற் கண்டு தெரிசித்தபடி, உலகத்தாருக்கு வெளிப்படுத்திக் கருணை செய்தார். விக்கிரக சொரூபங்களினால் பிரயோசனமில்லை

யென்பதே யவரது கருத்தானால் "பச்சிலைபிடினும் பக்தர்க்கிரங்கி, மெச்சிச் சிவபத வீடருள்பவனை" என்ற அப்பெரியாருடைய திருவாக்குப் பிரயோசனமில்லாமற் போம். சொரூபம் ஒன்று இல்லாவிட்டால் பச்சிலை புஷ்பாதிகளை யெங்கே இடுவது? ஒரு சொரூபத்தின்மேலேயே வைக்கவேண்டு மாகையால் அதுவே விக்கிரக சொரூபமென்று கொள்க. அதை நமக்கு உணர்த்தும் பொருட்டுத்தான் சுவாமிகள் வேதங்குறித்த திவ்ய சொரூபங்களையும், அவைகள் பிரகாசித்துக் கொண்டு இருக்கிற திருவாலயங்களையும் விளக்கிக் காட்டி,

அண்டாண்டமுமனைத் துளபுவனமும்,
கண்டவண்ணலைக்கச்சியிற் கடவுளை,
ஏகநாதனை யிணைபடி போற்றுமின்,

"மென்று விழுங்கி விடாய் கழிக்க நீர்தேடல்
என்று விடியுமெனக் கென்கோவே—நன்றி,
கருதார் புரமூன்றுங் கட்டழலாற் செற்ற
மருதாவுன் சந்நிதிக்கே வந்து".

"கண்டங் கரியதாம் கண்மூன் றுடையதாம்
அண்டத்தைப் போல அழகியதாம்—தொண்டர்,
உடலுருகத் தித்திக்கு மோங்குபுக ழொற்றிக்
கடலருகே நிற்குங் கரும்பு".

அதனை வணங்குங்கள் என்றும், அது கரும்புபோன்று அடியார்பக்தியில் இனிப்பைத் தருமென்றும், தமது சுய அனுபவமூலமாக உபதேசித்தருளினர். இப்படிப்பட்ட கருணை மூர்த்தியாகிய சுவாமிகளுக்கு விக்கிரகாராதனை வெறுப்பாகும் என்பது கால் காசுக்கும் பயன்படாது என்று அறியுங்கள். ஆனால் "கல்லினுஞ் செம்பினுமோ விருப்பானெங்கள் கண்ணுதலே" என்ற வாக்கியம் பொய்யாமோ வென்றால் அல்ல; அதனுண்மைகளை நன்றாய் விளக்கிக்காட்ட இந்தச் சிறு நூலிடந்தராது ஆகையால் சுருக்கமாய்க் கூறுவோம்.

முன்னமே சொனன்படியே சர்வேசுவரனுகிய தேவனுக்குத் தனக்கென்று சொந்தமான ஒரு ரூபமில்லை; தன் கருணையினுல் பக்தர்களுக் கநுக்கிரகிக்கும் பொருட்டுப் பலவகையான ரூபங்களை யெடுத்துக் கொண்டாரென்று வேதம் சொல்லியது. அதனையே விக்கிரக் சொரூபமாக ஆராதிக்கும்படி அந்த வேதமே வழிகாட்டியது. அதனை யாராதிக்கும் முறைமையாதெனின், வேதமந்திரபலத்தாலும், தன் தியானத்தாலும் தெய்வத்தை விக்கிரகத்தில் எழுந்தருளும்படி செய்து குறைவற்ற தெய்வ பக்தியோடு ஆராதிக்கவேண்டும். அப்படியாராதிக்கும் பொழுது அடியார்க் கெளியனுகிய ஜகதீசுவரன் ஆராதிப்பவருடைய பக்திக்கிரங்கி விக்கிரகத்தில் சாந்நித்தியமாய் அநுக்கிரகம் செய்வார். இதையே பட்டணத்துச் சுவாமிகளும் "பச்சிலையிடினும் பத்தர்க்கிரங்கி, மெச்சிச் சிவபத வீடருள் பவனை" என்று கூறினுர். இதனுல் பக்தியுண்டானுல் பயனுண்டாம்; இல்லாவிடில் இல்லையாம் என்பதும் விக்கிரகத்தில் ஈசன் பிரகாசிப்பது பக்தருடைய பக்தியினுலேயேயன்றி வேறொன்றுலும் அல்ல என்பதும் நன்ருய் விளங்குகின்றன. உண்மையான பக்திகாரணமாக ஈசுவரன் விக்கிரகத்தில் பிரகாசிக்கிறுர் என்கிற வேதவசனத்தைக் கவனியாமலும், விக்கிரகமே ஈசுவரனுகுமென்றும் கருதுகிற மந்தமதியுள்ளவர்கள் மேல் இரக்கங்கொண்ட பட்டணத்துச் சுவாமிகள் அவர்களுக்குத் தெய்வ ஆராதனையே முக்கியமாய் வேண்டும் எனவும், அது இல்லாவிட்டால் வீண்பிரயாசமேதவிரப் பிரயோசனமில்லை யென்பதையும் விளக்குவதற்காக மேற் கண்டவாக்கியத்தைக் கூறியருளினுர். விக்கிரகத்தில் ஆண்டவன் இரான் என்று சொன்னத்தைக்கேட்டு அதையே பிரமாணமாக நம்பித் தேவாராதனையைவிட்டு நாஸ்திகராகி நரகவாதனைக்குள்ளாகி மானிடர்வருந்துவார்கள் என்று கருதி, அதனை விலக்கி விக்கிரகாராதனையாற் பலனுண்டென்று போதிப்பதற்காகவே "வாதுற்ற திண்புய ரண்ணுமலையர் மலர்ப்பதத்தைப் போதுற்றெப்போதும் புகலு நெஞ்சே" என்றும், "பொன்முகரிக், கரைக்கே கல்லால் நிழற் கீழமர்ந்தருள் காளத்தியே" நெருப்பான மேனியர் செங்காட்டி லாத்தி நிழலருகே, யிருப்பார்" என்றும்

"சோறிடுநாடு துணிதருங் குப்பை தொண்டன்பரைக்கண்
டேறிடுங்கைக ளிறங்கிடுந் தீவினை யெப்பொழுது

நீறிடு மேனியிற்சிற்றம் பலவர் நிருத்தங்கண்டா
ஊறிடுங் கண்க ளுருகிடு நெஞ்சு மென்னுள்ளமுமே"

என்றும்! "நினைமின்மனனே நினைமின்மனனே, சிவபெருமானைச் செம்பொன்னம்பலவனை." என்றும் தாமே பலக்ஷேத்திரங்களுக்குப் போய் அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள தேவாலயங்களில் விக்கிரக சொரூபமாக விருக்கும் பரமேசுவரனைப் பணிந்து பலவிதமான செய்யுள் மாலைகளையும் சாத்தியருளினர். அப்படி விக்கிரகாரதனை செய்யுங்கால் பக்தி அவசியம் வேண்டும் என்றும் பக்தியில்லாத விக்கிரகாராதனை மட்டும் பயன் தாராதென்பதனையும்

"கையொன்றுசெய்ய விழியொன்று நாடக்கருத்தொன்றெண்ணப்
பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப்புலால் கமழும்
மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான்
செய்கின்ற பூசை யெவ்வாறு கொள்வாய் வினை தீர்த்தவனே"

என்ற செய்யுளால் உபதேசித்தருளினர். அன்றியும் பக்தியாராதனை செய்தால் பய்ன் பெறலா மென்பதை

"கண்ணுண்டு காணக் கருத்துண்டு நோக்கக் கசிந்துருகிப்
பண்ணுண்டு பாடச் செவி யுண்டு கேட்கப் பல்பச்சிலைபால்
எண்ணுண்டு சாத்த வெதிர் நிற்க வீச னிருக்கையிலே
மண்ணுண்டு போகு தையோகெடுவீ ருடல் மானிடரே"

என்ற செய்யுளால் விளக்கி யருளினர். இன்னம் அளவில்லாத பிரமாண வசனங்களுண்டு. விரியுமாதலால் இம்மட்டில் நிறுத்துவோம்.

இதுவரைக்கும் சொல்லிக்கொண்டு வந்ததனுல் "கல்லினும் செப்பினுமோ விருப்பானெங்கள் கண்ணுதலே" என்றவசனத்துக்குப் பக்தியில்லாத விக்கிராகாராதனையே பிரயோசனமில்லை என்பதும் பக்தியோடு செய்யப்படும் விக்கிரகாராதனை பெரும்பயனைத் தருமென்பதும், சுவாமிகளுடைய திருவாக்கை கொண்டே நிரூபிக்கப்பட்டதனுல் நாம் கூறியதே அவ்வாக்கியத்

திற்கு அர்த்தமாகுமே யல்லாமல் வேறு அர்த்தமில்லை யென்று கொள்க. மனதுக்குள் தேவனைச் சிந்திப்பதற்கு விக்கிரகசொரூபங்களைக் கண்ணால் பார்த்துத் தரிசிப்பதே முக்கிய சாதனமாக இருக்கிறது. இப்படியே விக்கிரக சொரூபங்களைக் கண்களாற் கண்டு மனதில் பதியச் செய்து கொண்டபின் அதனை மனதிலும் இடை விடாமல் தியானித்தால், மனதில் பக்தி முற்றி ஈசனுடைய உண்மையான ஞான சொரூபம் நமக்கு வெளிப்படும்; அப்பொழுது நமக்குக் கிட்டாதது ஒன்றுமில்லை. குழந்தைகளே! எப்பொழுதும் நமது மதப் பெரியோர் சொல்லியிருக்கிற வாக்கியங்களுக்கு நமது மதசாஸ்திரப்படி அர்த்தம் பண்ண வேண்டுமே யல்லாமல் அன்னிய மதஸ்தர் சொல்லும் பொருள் ஒரு போதும் பயன்படாதென்று நினையுங்கள்.

குழந்தைகளே ! இப்பொழுது சொல்லிக்கொண்டு வந்தபடி பக்தியோடு செய்யப்படும் விக்கிரகாராதனை பெரும்பயனைத் தருமாகையால் ஆஸ்திகராகிய நமது ஆரியப் பொரியோர் கண்ட சித்தாந்தப்படி மனிதஜன்மமெடுத்ததற்கு முக்கிய பிரயோசனமான மோட்சத்தைப் பெறுவதற்கும் தத்தம் இஷ்டகாமியார்த்தங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கும் ஆலயதரிசனம் அவசியம் வேண்டு மென்னும் கருத்துடைய நமது அன்னையாரான ஔவையார் இந்த வாக்கியத்தைக் கூறி யருளினர். எந்தக் காரியமும் தெய்வகிருபையில்லாமல் முடியாதாகையால் மனிதர்க்குத் தெய்வ வழிபாடு அவசியம் 'வேண்டு மென்பதற்காகவே, "ஆலய வழிபாட்டைச் சாலவுநன்று" என்று கூறினர் அன்னையார். ஆலய தெரிசனத்தை சொல்லி லிங்கவழி பாட்டைத் தெரிவித்தார் ஆனாலும் " குரு லிங்க சங்கம் "என்கிற மூன்றுபக்தியையும் கொள்ள வேண்டுவது அவசியமாகும். ஏனென்றால்,

"சொக்கிட் டாண்மனை புக்குட் டிருடிய துட்டர்வந்து
திக்குற்ற மன்னரைக் கேட்பதுபோற் சிவநிந்தை செய்து
மிக்குக் குருலிங்க சங்கம நிந்தித்து. வீடிச்சிக்கு
மெய்க்குப் பெருத்தவர்க் கென்சொல்லு வேன்கச்சி,
யேகம்பனே"

என்றதனுல் பட்டணத்துச் சுவாமிகள், காஞ்சிபுரியில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஏகம்பநாதரே! குருலிங்க, சங்கம நிந்தையும் சிவநிந்தையும் செய்து திரிந்து கொண்டிருக்கிறவர்கள் மோட்சத்தைவிரும்புவது அரன்மணைக் காவற்காரர் முதலானவர்களைச் சொக்குப் பொடி தூவிமயக்கி அரண்மனையினுள்ளே புகுந்து திருடியபதுஷ்டர்கள் இராஜாக்களிடம் வந்து தங்களுக்கு வெகுமதி கேட்பதுபோலிருக்கிறது என்று விளக்கியிருக்கிறுராகையலேதானென்று அறியுங்கள். லிங்கமாகிற விக்கிரகத்தில் தெய்வவிளக்கமிருக்கிறதென்றறிவிப்பவர்கள் குருவும் அடியார்களுமேயாகையால் இவ்விருவரையும் அலட்சியம் செய்யாமல் ஆலயந்தொழுவதால்தான் ஆண்டவன் கருணைகிடைக்கும். ஆகையால் நாம் எப்போதும் பொய்வஞ்சனையற்ற சுத்தமனதும் பரோபகாரசிந்தையும் ஜீவகாருண்யமும் உடையவர்களாய் மாதா பிதா குரு அடியார்களை விசுவாசித்துத் தெய்வத்தை ஆராதனைசெய்து வருவோமானுல் நாம் அளவில்லாத பிரயோஜனத்தை அடைவோம். அதனுல் இவ்வுலகத்தில் நோயற்ற வாழ்வும் குறையற்றசெல்வமும் பூர்ணயுசும் எல்லாரும் புகழப் படும் கீர்த்தியும் அடைந்து மறுமையிலும பேரின்பத்தை அனுபவிப்போம். ஆகையால், "ஆலயந்தொழுவதுசாலவு நன்று" என்கிற சிறுவாக்கியத்தைச் சொல்லி நமக்கும் வழி காட்டிய நமது அன்னையார்க்கு வந்தன மளித்து, அவரது கட்டளையைச் சிரசின் மேற்கொண்டு, நாடோறும் காலை பகல் மாலை யென்கிற மூன்று பொழுதிலுமாவது அல்லது இரண்டுபொழுதிலுமாவது அல்லது ஒரு பொழுதாவது ஆலயம்போய்த் தேவனைத் தெரிசித்தும், வீடுகளிற் பூசித்து ஆராதித்தும் அன்பு செலுத்திப் பெரும் பயனடைந்து சுகிப்போமாக.

முற்றிற்று.